

"Fou el temps que vas passar amb la teva rosa, el que la va fer tan important".

Al planeta del petit príncep sempre hi havia hagut flors molt senzilles, endiumenjades amb una sola filera de pètals. Un matí apareixien entre l'herba, i a la tarda morien. Però aquella havia brotat un dia i el seu brot no s'assemblava a cap altre. El petit príncep en pressentia una aparició miraculosa, però la flor no acabava mai de preparar el seu bell aspecte, dins de la seva cambra verda. Tenia molt de compte a escollir els colors. Es vestia a poc a poc, ajustava els pètals un a un. No volia sortir tota esparracada com les roselles. Volia aparèixer en tota l'esplendor de la seva bellesa. N'era molt de coqueta! La seva toaleta misteriosa havia durat dies i dies. I heus aquí que un matí, en sortir el sol, esclatà.

I la flor, que havia treballat amb tanta precisió, va dir tot badallant: "Tot just m'acabo de despertar... Perdona... encara vaig tota despentinada..."

El petit príncep, aleshores, no pogué contenir la seva admiració: Que n'ets de bonica!"

(Fragment d' El Petit Príncep d' Antoine de Saint-Exupéry)

